

správních a akvizičních, nelze přihlížeti, ježto jde v té příčině o novotu v řízení opravném nepřípustnou. Ostatně jest podle § 23, odst. 3, konk. ř. při smlouvách o vzájemném plnění podmínkou, že správce podstaty, chce-li žádati splnění od druhé strany, musí na místě úpadce smlouvu plniti anebo může od smlouvy odstoupiti, žalobce však na místě úpadce smlouvu nesplnil a ani ji v souzeném případě splniti nemůže. Také neprohlásil, že smlouvu splní, a proto nemůže o vzájemné plnění žalovati. Poněvadž pak plnění úpadcem je v souzeném případě zmařeno jeho vinou po případě náhodou, za kterou on odpovídá, mohl dokonce žalovaný podle § 920 obč. zák. od smlouvy odstoupiti.

Čís. 16111.

Na odpuštění ve smyslu § 14 c) rozl. zák. mlčky učiněné lze uznati jen tehda, není-li možno dojíti podle okolností případu k jinému závěru než k tomu, že manžel chce bez zřetele na vinu druhého manžela s ním dále žítí v manželském společenství.

(Rozh. ze dne 19. května 1937, Rv I 1097/37.)

Žalující manžel se domáhal rozluky manželství uzavřeného s žalovanou manželkou jednak pro těžké ubližování a opětovné velmi citelné urážky se strany žalované (§ 13 e) rozl. zák.), jednak pro hluboký rozvrat (§ 13 h) rozl. zák.). Nižší soudy zamítly žalobu mimo jiné též proto, že skutečnosti uplatňované jako důvody rozluky podle § 13 e) rozl. zák. byly žalobcem odpuštěny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o níž jde, v

d ů v o d e c h :

Oba nižší soudy usuzují, že žalobce odpustil žalované urážky a ubližování tím, že v rozvodovém sporu prohlásil při ústním jednání dne 5. listopadu 1928, že nemůže trvati na svém tvrzení o vině žalované, jak je uvedl v žalobě, a že bere žalobu zpět. Správně vytýká žalobce, že v tom nelze spatřovati odpuštění. Odpuštění ve smyslu § 14 c) rozl. zák. jest prominutí viny, jest to projev vůle, kterým jeden manžel prohlašuje, že odpouští vinu druhého manžela. Uražený musí býti ochoten žítí s ubližovatelem, pokračovati v manželském společenství s provinivším se manželem, zapomenouti mu provinění, jako by se bylo nestalo. Nebyl-li takový projev vůle učiněn výslovně, jest hodnotiti všechny skutečnosti týkající se toho, co se uplatňuje jako projev mlčky učiněný, a jest možné uznati na odpuštění jen tehda, nelze-li dojíti k žádnému jinému závěru než k tomu, že manžel chce bez zřetele na vinu druhého manžela s ním dále žítí v manželském společenství (§ 863 obč. zák.). Posuzuje-li se takto žalobcův projev, který se stal po smíru o majetkových poměrech stran a zároveň s uznáním tvrzení o nadávkách, jež pronesl

proti manželce, jest patrné, že šlo o podklad pro rozsudek o rozvodu, tedy pro rozchod manželů, a nikoli pro pokračování v manželském společenství. To odporuje pojmu odpuštění.

Čís. 16112.

I. Zrušil-li odvolací soud rozsudek soudu první stolice pro zmatečnost (§ 477 c. ř. s.), mohou strany přednésti nové skutečnosti a průvody.

II. Koná-li syn svým rodičům příležitostně práce tak nepatrné, že nelze mluvit o služebním poměru, může se v poskytování výživy se strany rodičů jevit podporování ve smyslu § 3 vyživ. zák.

III. V žalobě lze uplatnit důvody podle § 2 a § 3 vyživ. zák. vedle sebe, avšak odsoudit lze jen podle jednoho z nich.

IV. Podle § 3 vyživ. zák. lze žalovat na plnění, která se stanou splatnými v budoucnosti po dobu, po kterou podpora bude poskytována.

(Rozh. ze dne 19. května 1937, Rv II 235/37.)

Ad IV. v témž smyslu rozh. č. 857 Úr. sb.

Syn žalovaných Jan K. je nemanželským otcem žalobkyně a má jí platit podle rozsudku ze dne 8. května 1935 na výživném měsíčně předem 80 Kč od 4. dubna 1935 až do dokonání 6. roku, pak měsíčně předem 100 Kč až do dokonání 10. roku a od té doby měsíčně 120 Kč až do té doby, kdy se žalobkyně bude moci sama živiti. Žalobkyně tvrdí, že Jan K. vykonává žalovaným všechny zemědělské práce na polích i doma při chovu dobytka a že ho žalovaní za to živí, šatí a dávají mu také hotovosti na osobní potřeby a útraty. Žalovaní mají asi 23 měřic pozemků, synovy pomoci nutně potřebují, neboť jsou staří a nestačí sami na vedení celého hospodářství. Podle vyživovacího zákona platí, že byla smluvna mzda, pro jejíž určení mimo stravu a jiné zaopatření uvádí žalobkyně částku 100 Kč měsíčně. Žalovaní věděli již v první polovici roku 1935 o nároku žalobkyně na výživné proti Janu K., nejpozději však zvěděli o tom v září 1935 při skončení sporu o otcovství a jsou tedy povinni platit žalobkyni výživné nejméně od 1. října 1935. Žalobkyně vedla také na svého nemanželského otce exekuci zabavením mzdy, avšak exekuce zůstala bezvýsledná. Žalovaní namítli, že jejich syn Jan K. není hoden mzdy 100 Kč měsíčně, neboť pouze vypomáhá v hospodářství, které si žalovaní mohou sami opatřit, aniž potřebují pomoci. Hospodaří pouze na 12 měřicích pozemků, ježto asi 8 měřic svých pozemků dali do užívání druhému synu Antonínu K. Za výpomoc syna Jana K. živí a šatí, poněvadž nemá jiného příjmu. Po zrušení rozsudku prvního soudu odvolacím soudem a vrácení věci k dalšímu jednání a novému rozhodnutí, přednesla žalobkyně dále, že žalovaní podporují svého syna poskytováním výživy, takže si nehledí výdělečné činnosti uložené mu § 1 vyživ. zák. Jan K. pomáhá i známým při polní práci z ochoty, nedává si za to platit a o práci se ani neuchází. Domáhá se